

smøge op forneden for at skåne sine Søndagsbukser, som han havde taget på i Anledning af Besøget.

Træernes Farvepragt lokkede nu og da Blikket; men haris Tanker var i Himlen. Heroppe knælede han for Gud og spurgte bævende, hvorlænge han dog endnu vilde tåle den åbenlyse Forhånelse. Vilde han dog ikke snart komme i sin Magts og Herligheds Vælde og nedslå denne triumferende Satansyngel, der havde forført Menneskene og indbildt dem at kunne forvandle Livet til en Sum af straffefri Nydelser, Døden til en vellystfuld Hendånen?

Han svarede sig selv: men lad dem kun trodse! Regnskabsdagen og det store Skriftemål undflyede de ikke. Engang skulde de vågne op i Rædsel og erfare, at Gud levede og var deres Dommer.

Han vidste nok, at der var troende Kristne, der forkastede Tanken om et Pinested som uforenelig med Troen på Guds Faderkærlighed og derfor tænkte sig den uomvendte Synders Skæbne blot som en fortvarende Død, en evig Udslettelse. Men det forstod han slet ikke. Det vilde dog være det skændigste Selvforræderi, i Fald Gud tillod, at de, som her i Kødets Verden havde boltret sig i alle Laster og svælget i alle Vellyster, ikke engang skulde bære så meget som E r i n d r i n g e n om deres Synder med over i det Hinsidige. Det vilde netop i k k e være Kærlighed, men et rigtigt menneskefordærvende, et djævelsk Påhit, dersom Spotteres og Skørlevneres rådne Sjæl ved Lægens Kunst kunde ånde ud i et saligt Suk og være udslukt med det samme — vejret hen som en skiden Lugt. Men sådan var det heller ikke. Nej, når Helvede i deres Dødsstund åbnede sit Mørkegab for at opsluge dem, da var der sikkert nok beredt dem en velfortjent Straf.

Han kom nu ud af Skoven og kunde begynde at vejre Hjemmet, der lå et Stykke ude på det åbne Land. Den lille By viste sig lidt efter i en Tåge af Skorstensrøg, som Vinden trykkede ned over Tagene og førte med sig vidt ud over Markerne, så det så ud, som om Jorden dampede. Den gulkalkede Gård med Stærkasserne på Gavlen og en lille Vindfanger på Ladelængen var Præstegården, sådan som Asmus Hagens Detektivøjne ganske rigtigt havde set. Den lignede ellers aldeles de andre Gårde i Byen; kun stod der ingen Hæs omkring den. Det meste af Embedsjorden var i Tidens Løb solgt bort; der var blot levnet en god Husmandslod, som Mads Vestrup imidlertid havde opdyrket til et Mønsterbrug med fire Køer.